

Ο κύριος Αναστάσιος της Έρμας Βασιλείου

Τα τελευταία χρόνια της δεκαετίας του πενήντα ήταν! Μαγεία!

Το Κονγκό έγινε ανεξάρτητο κράτος το 1960. Για ακόμα μια φορά παρουσιάζω το μικρό λιλιπούτειο Νανγκάζιζι, σ' ένα δρόμο εκατόν πενήντα μέτρων. Δυο τρεις λευκοί κι εγώ το μόνο λευκό παιδί, τότε, στα τροπικά δάση του Νανγκάζιζι, μέχρι το '54 όταν γεννήθηκε ο μικρότερος αδελφός μου.

Μα ήταν μικρούλης το '57.

Ο κύριος Αναστάσιος ερχόταν την ίδια ώρα, όταν κλείνανε τα μαγαζιά στο μικρό χωριό που μέναμε. Δεν φαίνεται στο χάρτη, είναι σ' ένα δρόμο με πέντε-έξη ψευτομάγαζα με χωματένιους τοίχους σχεδόν όλα, και γύρω η ζούγκλα και γύρω ο κίνδυνος. Και μέναμε μόνοι όταν οι ντόπιοι μπαίνουν στις καλύβες κι έκλειναν τα μάτια στον κίνδυνο γιατί συνηθίζει κανείς να ζει στη χλιδή και στην άνεση όπως συνηθίζει και στην ερημιά και απολίπιση ζωή των σκληρών τροπικών δασών.

Δεν είχε νερό τρεχούμενο, το κουβαλούσαν οι νεροκουβαλητές, με δυο γαρδέλια να κρέμονται από ένα ξύλο που έβαζαν στον ώμο, ένα μπρος κι άλλο πίσω, για ισορροπία. Ούτε ηλεκτρισμό είχαμε. Πολύ αργότερα ο πατέρας μου πήρε μια γεννήτρια που μόλις άναβε άναβαν όλα στο σπίτι, κι ένα κουμπί να σβήνουν όλα το ίδιο. Γιατρό στα τριάντα τόσα χιλιόμετρα, ένα Βέλγο που ζούσε μόνος με τη γυναίκα του κοντά στη Ρουνγκού (Rungu). Δρόμο ασφαλτωμένο; Αστειεύεστε!

Παρέα να μιλήσεις τη γλώσσα σου; Ε, να, ερχόταν κάθε απόγευμα περπατητός, από την άλλη άκρη των εκατόν πενήντα μέτρων του χωριού που ζούσαμε, ο κύριος Αναστάσιος.

Αυτή ήταν όλη κι όλη η ζωή σε ένα παράδεισο πουλιών, φρούτων, δέντρων και υδάτων, και γλωσσών, γλωσσών κυρίως. Και το ήξερα από τότε πως θα ζούσα πολλά χρόνια στην υπηρεσία τους, κι ακόμα τα ζω...

Τριγύρω ποτάμια που δεν θα ήθελες ν' αποχωριστείς ποτέ, αυτό ήταν το Νανγκάζιζι. Μια δυσκολία, μια παραδεισένια ολόχρωμη ζώνη στο μακρύ ράσο του καλού θεού. Στη ζούγκλα! Για να το κάνω ποιητικό, για να σας λείψει κι εσάς, κι ας μην το γνωρίσατε.

-Πού ήσαστον γειτόνοι;

Έκανε το καλωσόρισμά του στη διάλεκτο.

-Κόπιασε κύριε Αναστάση, έλεγε η μητέρα μου.

Ντυνόταν το απόγευμα πάντα μ' ένα άλλο από της μέρας ρούχο, η μανούλα μου. Έλεγε πως είτε δάσος λέγεται είτε πόλη, η γυναίκα είναι πάντα κοκέτα και δεν μένει ποτέ με τα ρούχα της δουλειάς σαν βραδιάσει, κάτι που έμαθα να κάνω κι εγώ μέχρι σήμερα, μόνη ξεμόνη.

Ο πατέρας μου λατρεία την είχε, Τα ρούχα έρχονταν από το Βέλγιο και τα πουλούσε μια μπουτίκ στην πιο κοντινή μας πόλη, κάπου σαράντα χιλιόμετρα μακριά, πιο νότια. Εμείς ήμασταν όμως οι άνθρωποι του δάσους. Ναι, με ρούχα από τη μπουτίκ ντυμένοι, ναι στην τρίχα ντυμένοι, αλλά οι άνθρωποι του δάσους.

Το τραπεζάκι της βεράντας κάθε μέρα περίμενε τον κύριο Αναστάση με μια μπύρα τόσο παγωμένη που έσταζε απ' έξω, από τη ζέστη που ακόμα και το απόγευμα δεν μας άφηνε... σταγόνες ολόδροσες, από την παγωνιέρα, όπως τη λέγαμε. Ένα ψυγείο που λειτουργούσε με πετρέλαιο. Στο τραπεζάκι και ένα πιάτο φιστίκια βρασμένα. Φρέσκα, μόλις τα βγάσαμε από τη γη, τα πλέναμε τα βράζαμε και ιδού ένα ακομπανιαμένο για τη μπύρα. Γλυκά κι εθιστικά! Μα λίγα τρώγαμε πριν το δείπνο. Καμιά φορά τα κάναμε και στο μεγάλο τηγάνι, πάνω από την εξωτερική φωτιά που ανάβαμε ανάμεσα από τρεις μεγάλες πέτρες, στο δέρμα της γης επάνω, σ' ένα τεράστιο στρογγυλό ξέχειλο αγγείο, μέσ' στη νύχτα. Καθόμου σιωπηλή ολόγυρα σε μια μεγάλη κόκκινη πέτρα, όπως το έκανε ο καθένας που εργαζόταν στο σπίτι, σε πέτρα κάθονταν τη νύχτα για ξεκούραση γύρω από τη φωτιά, κι εμείς μαζί τους. Και να βλέπεις τις φλόγες σιωπηλά, επειδή σαν σου παίρνει το βλέμμα η φωτιά όπως και η θάλασσα δεν έχεις πολλά να πεις. Τα λέει όλα η φύση. Και να βλέπεις τις φλόγες σιωπηλά...

Και να σου τότε οι αζίνες, οι σπινθήρες, να βγαίνουν στον αέρα! Κι έκανα τότε μιαν ευχή. Να μην μου πάρει κανείς τη ζωή της μοναξιάς όπου η φύση σου δίνεται άπλετα και σ' εμπιστεύεται πως αγαπάς το ίδιο και τη δική της μοναξιά...

-Ένα παίζουμε κανέναν χαρτούν κοπέλλια;

-Χαρτούν, ε;

Είχε έρθει χρόνια από την Κύπρο, με το ποταμόπλοιο από την Αίγυπτο, τον αγαπημένο Νείλο. Έκανε λίγα χρόνια στην Αίγυπτο κι ύστερα κατέβηκε, κατέβηκε νότια τόσο πιο κάτω και είπε έφτασα πια. Απ' εκεί βρήκε το δρόμο για να εγκατασταθεί στο μικρό πεταμένο στη ζούγκλα Νανγκάζιζι. Και δεν ξαναπήγε ποτέ πίσω.

Οι ρατσιστές περαστικοί λευκοί έλεγαν με το γνωστό ύφος τους πως έγινε του τόπου τάχα, μα εγώ έβρισκα ένα ήρωα στον αημέλητο αυτό και μισομεθυσμένο πάντα εξηντάρη. Ήταν πανέξυπνος, ε, παμπόνηρος ήθελα να πω. Μιλούσε την Αραβική, και τις περισσότερες βρισιές της, στη Λινγκάλα ξεφτέρι, αρκετά καλά και κάτι γαλλικούλια, στραπατσαρισμένα με τι; Με δυο-τρεις τάξεις στο δημοτικό, άντε τέσσερις... και δεν τον καταδέχονταν. Ε, και τι μ' αυτό; Επειδή είχε μια 'μουλάτρα' όπως λέγαν γυναίκα; Τα ρατσιστόμουτρα της εποχής εκείνης θα του βγάζαν την ψυχή του; Ε; Την ψυχή του;

Ήταν εξαιρετικά καλός στο χαρτί. Που σημαίνει πως είχε καλή μνήμη γιατί αυτός μου έμαθε πως στο χαρτί είναι βέβαια και η τύχη αλλά περισσότερο η μνήμη. Ε, και λίγο το «έτσι», κι έκανε με τα δάκτυλα μου ένα γύρο στον αέρα που ξέρουμε τι σημαίνει ο γύρος των δακτύλων. Το ξέρουμε όλοι.

-Να θυμάσαι τα χαρτιά που παίχτηκαν, μου έλεγε. Λες και δεν ήταν αναμενόμενο πως πάλι θα μας κέρδιζε.

-Θα τα μάθεις μόνη σου τα τυχερά του χαρτιού και μη με ρωτήσεις τίποτε Και μην παίζεις ποτέ σου με χρήμα. Εν τάξει; Απλά είναι μια ικανοποίηση πως είσαι καλύτερος... και μια εξάσκηση της μνήμης σου είναι. Εν τάξει;

-Εν τάξει κύριε Αναστάση.

-Άντε να σε χαρώ. Άντε να σε χαρώ. Μέτρα πενήντα χιλιάδες, δηλαδή πενήντα φασόλια στον καθένα.

-Καλώς τον κύριο Αναστάση. Έλεγε η μαμά. Γιατί δεν φέρατε και την Τερέζα σήμερα;

Η τράπουλα έτοιμη και το τραπέζι το ίδιο. Σπάστρα. Ήταν το μόνο που είχαμε για να περάσει η ώρα μας το βράδυ. Τα βιβλία μου ήταν βιβλία των μεγάλων και τα είχα μάθει απέξω. Τι σημαίνει πως είσαι δέκα έντεκα... Και δεν μπορείς να διαβάσεις το Κάστρο του Κρόνιν; Τι σημαίνει, δεν μπορείς να διαβάσεις την Κυρία με τας Καμελίας στα εννιά, ή το Όσα παίρνει ο Άνεμος της Μίσελ, κι ας το βρίσκεις λίγο δύσκολο στα μικράτα σου! Αστειεύεστε; Απαγορεύσεις στο διάβασμα δεν υπήρχαν γιατί ή περνάς στην ώρα σου στην Ελληνική γλώσσα διαβάζοντας ή μετράς τα κουνούπια στον τοίχο και όσα άλλα μετριοούνται από κοντά.

Τα είχα διαβάσει πάνω από δέκα φορές το ένα και περιμέναμε να έρθει κανένας από Βέλγιο ή Αθήνα να φέρει κι άλλα. Είχαμε και ποδηλατιστή που πήγαινε στις κοντινές φυτείες τα πρώτα χρόνια του πενήντα, και αντάλλαζε τα βιβλία μας με άλλα, από άλλες φυτείες, ελληνικά ή γαλλικά. Μια κινητή βιβλιοθήκη. Αφήστε πια αν έπιανε η τροπική βροχή. Ε, είχε τον τρόπο της να τα μουσκέψει όλα αν δεν ήταν τυλιγμένα σε χοντρό πλαστικό που βρίσκαμε σε ξύλινα χαρτόνια, που προστάτευαν κανένα εξάρτημα του αυτοκινήτου.

Στο φως της λάμπας πετρελαίου διάβαζα.

Για χρόνια στο φως της λάμπας. Τις λέγαμε λουξ τότε, Και άναβαν δύσκολα. Το σπίτι τρία μέτρα από το τροπικό δάσος και μέσα στο φως έρχονταν μαγνητισμένα χιλιάδες έντομα που ήθελαν ακόμα να ζήσουν τη μέρα μέχρι το πρωί, και τους τραβούσε το φως της ζωής. Πέφταν τότε στο καυτό γυαλί τα άμοιρα και το ταξίδι ζωής γινόταν ταξίδι παντοτινό. Μα πώς να γίνει... Έτσι ήταν εκεί τα πράγματα, Και ζούσα μαζί μ' αυτά την αγωνία να μην κοντέψουν τον κίνδυνο. Φύγετε, φύγετε... να χαρούν το φως από μακριά χωρίς τσουρούφλισμα.

Σπάστρα σε ζευγάρια. Δεν ήθελα να τον έχω συνέταιρο. Ήθελα να παίζω με τον πατέρα μου. Όχι πως βγάζαμε τίποτε από το παιχνίδι. Με φασόλια παίζαμε, κόκκινα κι ωμά. Δεν είχε κανένα νόημα η ζωή να μην παίζεις για ένα εικονικό έπαθλο. Μα να το παίζεις με πάθος και με περηφάνια. "Σας πήραμε την παρτίδα!" ήταν το καληνύχτισμα του κυρίου Αναστάση. Την έλεγα πατρίδα, όταν ήμουν μικρή... Νόμιζα πως δεν ήξερε κανείς να μιλήσει καλά. Να χάναμε μια πατρίδα, ε; Πότε θα το λέγαμε με τον πατέρα μου πως κερδίσαμε επί τέλους! Μου πήρε χρόνια να μάθω τι σημαίνει η λέξη!

Η μητέρα μου είχε γίνει πολύ καλή από την εξάσκηση και τον συνεταιρισμό της με τον κύριο Αναστάση, και δεν είχε πάρει ποτέ της χαμπάρι για τις ατασθαλίες του. Ας το πούμε έτσι εδώ, για να μην το παρακάνουμε, είναι και η μνήμη στη μέση και δεν παίρνει παρατραβήγματα. Και ο πατέρας μου το ίδιο καλός ήταν στην σπάστρα, αλλά κανένας δεν μπορούσε να πάρει τα νισάνια από τον κύριο Αναστάση.

Ο θεός μου είχε φέρει στην παρακάτω φυτεία δίσκους από την Αθήνα όπου είχε ταξιδέψει, δίσκους Ελληνικούς, His Master's Voice. Είχε στοίβες τα τραγούδια και τη μουσική και όταν έμενα στη φυτεία με την ξαδέρφη μου βάζαμε όλη μέρα τους ατέλειωτους αυτούς ...φαλτικούς ήχους. Δεν είχε τραγούδι που δεν το ξέραμε απ' έξω. Μα τι Πολυμέρη, τι Βέμπο, τι Μακούλη στις αρχές της καριέρας του τότε ο Μακούλης, τι Γούναρη...

Και να, η φούστα η κλαρωτή στην άκρη της γλώσσας, Φούστα κλαρωτή και γαρύφαλλο στ' αυτή. Ήταν ναι τα τελευταία χρόνια του πενήντα, το 57 πιστεύω, κι ήμουν μικρή, δημοτικό δεν είχα τελειώσει. Μα και πολύ μεγάλη για να τ' απορροφώ όλα και να τα κάνω δικά μου.

Γιατί να μιλάω για μια φούστα κλαρωτή;

Βγήκα από το θέμα μου; Όχι βέβαια.

Γιατί εκείνη τη νύχτα ο κύριος Αναστάσης, που ο πατέρας μου του έκοψε την κατάληξη και τον φώναζε Αναστάς, έτσι για μια γαλλική πινελιά, ή επειδή τον έλεγαν έτσι οι Μυτιληνιοί που ζούσαν στην περιοχή, είχε βαρεθεί να παίρνει τα έπαθλα και μας έβαλε όρους, και μένα και του συνεταίρου μου στις φασόλες πατέρα μου πως αν δεν κερδίζαμε μια παρτίδα- το είπα σωστά;- δεν θα ξανάπαιζε ποτέ μαζί μας. Ήθελε καλούς συμπαίκτες, μας είπε, όχι «μωροκοπελλούθκια». Ο πατέρας μου γέλιο, τι άλλο; Γέλιο!

-Μωροκοπελλούθκια, εμείς;

-Να σου πω κάτι μπαμπά, του είπα εκείνη τη νύχτα.

-Α, κι εγώ ήθελα να σου πω. Πάμε λίγο πιο κάτω, μη μας ακούσουν.

Και πήγαμε στα κράσπεδα του δάσους δηλαδή δυο- τρία μέτρα παρακάτω. Κι εκεί, όταν είδα δυο λαμπερά μάτια στο σκοτάδι, τ' ορκίζομαι ούτε παρτίδα ούτε παιχνίδι ήθελα.

Πετάχτηκα σαν το άγριο που μας έβλεπε μικρό αιλουροειδές και βρέθηκα στη βεράντα με αλαφαχτό.

-Τι ήταν; Τι ήταν; Γκαζέλα;

-Γκαζέλα; Αιλουροειδές μπαμπά, ήτανε μια σιβέτ.

Η μητέρα μου δεν ένιωθε όμορφα που είχαμε χωρίσει σε δυο φατρίες, γιατί φατρίες κατάντησαν να είναι. Ήταν τόσο αγαπημένοι οι δυο τους που ακόμα ένα παιχνίδι χωρίς τον μπαμπά θα μπορούσε να της χαλάσει το χρώμα.

-Τι λέτε; Να έρθω κι εγώ ν' ακούσω;

-Όχι, είσαι της άλλης μεριάς Σταυρούλα μου, της έλεγε ο μπαμπάς και γελούσε. Συνεταίρισα του Αναστάς είσαι.

Τι έφταιγε η καημένη! Δεν γινόταν μοβόρικο το παιχνίδι τώρα;

-Ναι, τι λέγαμε; είπε ο μπαμπάς. Ήθελα να σε ρωτήσω. Έχεις παρακολουθήσει ποτέ καμιά γκριμάτσα της μητέρας σου όταν έχει καλό χαρτί; Δεν μπορώ να ψυχολογήσω...

Μα καλά, δεν το είχε δει; Δεν το είχε προσέξει;

-Μπαμπά, όταν έχει καλό χαρτί η μαμά στραβώνει το στόμα της. Το δαγκώνει από μέσα έτσι...να κοίτα, έτσι.

-Ναι, ναι, το ξέρω αυτό, και ο Αναστάς;

-Ο Αναστάς, μπαμπά, έχει και το είδα από τώρα, ένα βαλέ στο μανίκι του. Πραγματικά σου λέω ένα πέμπτο βαλέ. Τέσσερις δεν έχει η τράπουλα; Αλλά έχω την εντύπωση πως απόψε δεν θα μας πάρουν την παρτίδα ακόμα και με τη μπαμπεσιά του Αναστάς.

Οφθαλμόν αντί οφθαλμού. Ο μπαμπάς ήταν τίμιος, κι όλοι μας το ίδιο ήμασταν. Ωστόσο, ήθελα να δείξω πως οποιοσδήποτε το μπορεί να πάρει ένα έπαθλο με το έτσι... την μπαμπεσιά δηλαδή.

-Θ' ακούς πατερούλη μου τι θα σφυρίζω; Ένα τραγούδι θα σφυρίζω, κι εσύ κατάλαβε.

Πωπω, μπερδεψούρα και δεν το κάναμε για κανένα άβραστο φασόλι, το κάναμε για να έχει όταν θα έλειπα για το γυμνάσιο μακριά στις Αθήνας, όπως το άκουσα να το λέει κάποτε η γιαγιά, αλλά κι όταν ο μπαμπάς θα ήταν στα ταξίδια του, κάποιον να μιλάει η μητέρα μου στο δάσος, έναν έστω και μισομεθυσμένο να τη ρωτά.

-Είσαι καλά κυρία Σταυρούλα;

Εκείνη τη νύχτα δεν είπα τίποτε όταν έπεσε ο πέμπτος βαλές από τα χέρια του Αναστάς... Τέσσερις δεν έχει η τράπουλα; Ο πέμπτος πού βρέθηκε; Το...κρυμμένο στο μανίκι του χαρτί...

Δεν είπα τίποτε... γιατί ήμουν έτοιμη να δείξω τα χαρτιά μου στον πατέρα μου. Η παρτίδα θα πρέπει να ήταν δική μας. Υπολόγιζα πως κάποιος από τα χαρτιά ήταν ακόμα στην πιάτσα και παιζόταν. Κι αν ήταν του Αναστάς που καθόταν δίπλα από τον πατέρα μου; Να έκανε σπάστρα; Να μας νικήσει και μετά να μας τιμωρήσει με την απουσία του;

Έπρεπε να πω στον πατέρα μου τα χαρτιά μου. Ας είναι και δύο από αυτά. Α, χωρίς όμως να με πάρει είδηση ο ταχυδακτυλουργός της παρέας. Και άρχισα να σιγανοσφυρίζω ένα στίχο, δυο στίχους από τη Φούστα κλαρωτή...Ααα τον βολικό το στίχο, τον απίθανο, γιατί κρατούσα ακριβώς τα δυο χαρτιά που είναι στο τραγούδι. Δεν είχα αφήσει τραγούδι για τραγούδι που δεν ήξερα. Και τους στίχους ταυτόχρονα. «Πέτα το ρήγα τον καρώ πέτα τη ντάμα κούπα».

Έτσι είναι που ομολόγησα τι κρατούσα τη νύχτα εκείνη στον πατέρα μου. Και η επόμενη μοιρασιά ήταν τόσο επιτυχημένη που εεεε είπαμε, εεεεε, είπαμε σ' ένα θυμωμένο Αναστάση, που από τη μια έχασε το μονοπώλιο της φασολόσπαστρας αλλά κέρδισε επί τέλους άξιους, αντάξιους συμπαίκτες Ε; Ε; που θα ήθελε ο ίδιος να συναγωνιστεί κάποια μέρα ίσως και στο Λας Βέγκας. Ίσως είπα.

Έτσι είναι που ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, δεν είναι, δεν είναι;

Μια φούστα κλαρωτή κι ένα γαρύφαλλο στ' αυτί.

Η μητέρα μου ήταν χαρούμενη όταν βρισκόμασταν όλοι μαζί.

-Κάτι ξέρετε εσείς που δεν ξέρω εγώ, μας είπε. Κάτι σκαρώσατε;

-Εμείς; Οι μάνα μου. Τίποτε.

Ήταν ζέστη. Ήταν gara, καλοκαίρι του βορειοανατολικού Κονγκό. Κι ήταν μετά από κάμποσα χρόνια πάνω στο ίδιο καμιόνι που μας έπαιρνε από τους φόνους των ανταρτών στο άγνωστο αύριο. Το καμιόνι με τους μισθοφόρους που μας έσωσαν τυχαία από το θάνατο. Κι ήταν κι ο κύριος Αναστάσης πάνω. Είχε σωθεί κι αυτός από τους μισθοφόρους. Και του είπα όπως πέφταμε ο ένας πάνω στον άλλο, σαν τα ζωντανά, όταν τα λάστιχα του φορτηγού βυθίζονταν στις μεγάλες τρύπες του χωματένιου δρόμου.

-Κύριε Αναστάση, έχω κάτι να σας εξομολογηθώ...

Ήθελα, ναι, να το ομολογήσω, να ησυχάσω, πως πήραμε τότε πριν τόσα χρόνια μια παρτίδα με το 'έτσι', δεν είναι ανάγκη να το λέω γιατί πληγώνει η λέξη αλλά για όσους δεν κατάλαβαν, **ΜΕ** την...με την...δεν μου έρχεται η λέξη.

Λες και να ήταν τα τελευταία λόγια μου αυτά. Ήθελα να φύγω καθαρή από τη ζωή. Αν είχαν βάλει ενέδρες οι αντάρτες; Να μην ήξερε κανείς πως πήραμε μια παρτίδα με τον αγαπημένο μου πατερούλη με την...με την...

Μα εκείνος χαμογέλασε. Δεν ήταν η ώρα ν' ακούσει τίποτε, Μόνο στη λέξη 'κύριε' σκάλωσε κι έμεινε εκεί, κι αγαλλίαζε η ψυχή του.

Ίσως να ήμουν και η μόνη ψυχή που τον είπε ποτέ κύριο.

Ζήσαμε! Σωθήκαμε από θάνατο. Καμία ενέδρα!

Μα, έκτοτε, ουδέ σπάστρα, μηδέ παιχνίδι, όχι μόνο στο Νανγκάζιζι αλλά ποτέ, ποτέ πια δεν σκέφτηκα να παίξω. Και δεν έπαιξα ποτέ, ούτε με φασόλες. Και μου λείπει, μου λείπει να θυμάμαι, να θυμάμαι πως θυμάμαι... μου λείπει η αγνή ανταμοιβή της κόκκινης φασόλας, μα μου θυμίζουν όλα τη μεγάλη μου πορεία στην αλήθεια. Την αγνή, την πανάγαθη και λατρεμένη αλήθεια. Μια σιωπή είναι αρκετή, αρκετή για να μην έχεις ψεγάδι άλλο. Στη μνήμη ενός παιδιού λέγεται και μένει η όμορφη και καθαρή ανταμοιβή ενός λάθους. Πείτε μου κι εσείς!

Η 13^η Επέτειος της Απελευθέρωσης των Νέων του Στρατοπέδου του Buchenwald

της Ραχήλ Μινκ

Στη μνήμη της Ραχήλ Μινκ, πάνω απ' όλα.
Μετάφραση από τη Γαλλική στην Ελληνική, Μάιος 2008,
Έρμα Βασιλείου, 2008

Αυστραλία, Αγνή, Αγνή, Αγία των προβάτων

Ποίημα σε πρόζα της Έρμας Βασιλείου (Νηρηίδες, υπό έκδοση)

Γιατί οι φράουλες λέγονται φραΐζες

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

της Έρμας Βασιλείου